

31

DOE hief Jakob zyne voeten op; en ging na het land der kinderen van het Oosten. En hy zag toe, en ziet, daar was een put in 't veld; en ziet, daar waaren drie kudden scharpaen nevens dien neder liggende; want uit dien zelve put drenkten zy de kudden: en daar was een groote steen op den mond van dien put. En derwaarts werden alle de kudden verzamelt, en zy wendelden den steen van den mond des puts, en drenkten de scharpaen: en leidden den steen weder op den mond van dien put, op zyne plaats. Doe zeide Jakob tot hen; Myne broeders, van waar zyt gy? en zy zeiden; Wy zyn van Haran. En hy zeide tot hen; Kent gy Laban den zoone Nahors? en zy zeiden; Wy kennen [hem.] Vorder zeide hy tot hen; Is het wel met hem? en zy zeiden; 't Is wel, en ziet, Rachel zyne dochter, die komt met de scharpaen. En hy zeide; Ziet, het is noch hoog dag, 't en is geen tyd dat het vee verzamelt worde, drenkt de scharpaen, en gaat heenen, weid- [ze.] Doe zeiden zy; Wy en konnen niet, tot dat alle kudden te zaamen zullen verzamelt zyn, en dat men den steen van den mond des puts afwentele; op dat wy de scharpaen drenken. Als hy noch met hen sprak; zo quam Rachel met de scharpaen die haaren vader toebehoorden; want zy was eene herderse. En het geschiedde, als Jakob Rachel zag, de dochter van Laban zynes moeders broeder, en de scharpaen van Laban zynes moeders broeder; dat Jakob toe trad, en wendelde den steen van den mond des puts, en drenkte de scharpaen van Laban zynes moeders broeder. En Jakob kuste Rachel: en hy hief zyne stemme op, en weende.